

Arrest

nr. 200 545 van 28 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 12 oktober 2012 wordt de beslissing vermeld in punt 1.2. ingetrokken. De Raad stelt bij arrest nr. 92 365 van 29 november 2012 de afstand van het geding, vermeld in punt 1.2., vast.

1.4. Op 26 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.5. Op 18 maart 2013 wordt de beslissing vermeld in punt 1.4. ingetrokken. Bij arrest nr. 105 303 van 16 juni 2013 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 29 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 17 februari 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.6. bij arrest nr. 119 001.

1.8. Op 29 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 29 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing houdende een inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 135 537 van 18 december 2014 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.8. en de beslissingen vermeld in punt 1.9.

1.11. Ten aanzien van elk van de verzoekende partijen stelt de ambtenaar-geneesheer op 16 januari 2015 een medisch advies op.

1.12. Op 19 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.13. Op 19 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen ...0..... dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.08.2013, betekend 30.09.2013'

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.3. Daar waar de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing te hervormen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet de Raad optreedt als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de beslissing van het bevoegde bestuur te hervormen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij als volgt:

“De verwerende partij merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.

Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering niet ontvankelijk.”

3.2. De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, evenzeer in rekening

worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

3.3. De verzoekende partij voert onder meer een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. De verwerende partij kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad. Ook het feit dat het om een herhaald bevel gaat, doet hieraan geen afbreuk.

3.4. De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 2 van voormelde wet en van de motiveringsplicht.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissingen bevatten geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissingen niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen’ (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd 19.01.2015 werd vroegtijdige genomen nu verzoeker een beroep bij de RVV heeft ingesteld tegen de beslissing dd 19.01.2015 waarbij de aanvraag 9 ter onontvankelijk werd verklaard.

Omtrent deze aanvraag is er nog geen uitspraak. In afwachting van deze beslissing is verzoeker wel degelijk gerechtigd om op het grondgebied te verblijven.

In de beslissing van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt er niet verwezen naar deze aanvraag hetgeen een schending inhoud van de motiveringsplicht. Verzoeker verblijft sinds eind 2009 in België en heeft onmiddellijk het nodige gedaan om zich in regel te stellen door een aanvraag 9 ter in te dienen.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij terug dient te keren naar zijn land van herkomst op het ogenblik dat er nog diverse procedures lopende zijn. In afwachting van deze procedures kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij het land dient te verlaten. Verzoeker vormt samen met zijn echtgenote en kinderen een feitelijk gezin en verzoeker heeft overeenkomstig de beginselen van het EVRM recht om samen haar gezin de beslissing omtrent de aanvraag 9ter af te wachten.

Om deze redenen dient het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook vernietigd te worden.

Het is immers niet rechtvaardig een iemand terug te sturen naar het land dat hij verlaten heeft, zolang niet definitief bewezen is dat alle procedures beëindigd werden.

Dit alles te meer gezien verzoeker uit zijn land van herkomst is vertrokken omwille van de problemen die hij daar ondervond.

In de korte motivering van de beslissing dd 19.01.2015 wordt er niet verwezen naar aanvragen van verzoeker op basis van artikel 9ter en de beroepsprocedure. Dit is dan ook een schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker kon misschien weten dat zijn verblijf illegaal was doch zij trachtte dit te regulariseren en heeft steeds het nodige gedaan om een aanvraag 9 ter in te dienen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook ten rechte genomen. Verzoeker mag er nog steeds van uitgaan dat zijn aanvraag 9 ter eventueel gegrond kan verklaard worden zodat de bijlage 13 ten onrechte werd genomen.

De beslissing dd 19.01.2015 is immers reeds de vierde beslissing omtrent zelfde aanvraag.

Er werd in de beslissing dd 19.01.2015 (bevel om grondgebied te verlaten) geen argumentatie of motivatie ontwikkeld over deze aanvragen en de beroepsmogelijkheden.

De Belgische overheid heeft verzoeker steeds op haar grondgebied gedoogd, zodat uiteraard niet simpelweg kan beweerd worden dat verzoeker wist of moest weten dat hij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten.

Tevens is het zo dat de banden die verzoeker heeft opgebouwd in België inmiddels zo hecht zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel zou uitmaken. Terugkeren naar zijn land van herkomst zou een groot risico inhouden voor verzoeker.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

4.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verder wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet aangegeven dat de termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verlaagd naar nul dagen, omdat de verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan een eerder aan haar betekende verwijderingsmaatregel van 30 augustus 2013.

De verzoekende partij hekelt het gebrek aan motivering aangaande de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de beroepsprocedure, te meer gelet op het feit dat de beslissing van 19 januari 2015 reeds de vierde beslissing is omtrent dezelfde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, doch de Raad ziet niet in waarom de verzoekende partij verwacht hieromtrent een motivering in de bestreden beslissing terug te vinden.

Waar de verzoekende partij het gebrek aan motivering opwerpt betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in die zin dat er niet naar verwezen wordt en dat hierover evenmin een argumentatie of motivatie ontwikkeld wordt, wijst de Raad erop dat op dezelfde datum als het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd getroffen, waarin reeds uitgebreid werd gemotiveerd. Voormelde beslissingen werden beide op 16 februari 2015 betekend aan de verzoekende partij. Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel op de hoogte is van de voormelde aanvraag en deze heeft beoordeeld, alsook dat de verzoekende partij de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing over haar medische regularisatieaanvraag kent. In zoverre de verzoekende partij aldus zou menen dat zij in het bestreden bevel een verwijzing naar of opnieuw een motivering inzake haar aanvraag om medische regularisatie

zou moeten kunnen terugvinden, ziet de Raad niet in waarop deze verwachting steunt. Voor wat betreft het beroep ingesteld tegen de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het annulatieberoep slechts werd ingesteld na de totstandkoming van de thans bestreden beslissing, zodat hieromtrent niet kon worden gemotiveerd door de verwerende partij. De verzoekende partij verduidelijkt verder niet op welke wijze de vereisten van de formele motiveringsplicht de verwerende partij ertoe zouden nopen te motiveren aangaande een beroepsprocedure ingesteld tegen eerdere beslissingen betreffende de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die naderhand werden ingetrokken of vernietigd. Er kan niet worden ingezien waarom de verwerende partij deze feiten zou dienen te hernemen in het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht, waarvan dan ook geen schending kan worden weerhouden.

4.1.3. De inhoudelijke kritiek die de verzoekende partij uit op de motivering van de bestreden beslissing wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.1.4. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

4.1.5. In zoverre de verzoekende partij – waar zij stelt dat zij *“wel degelijk gerechtigd (is) om op het grondgebied te verblijven”* zolang nog geen uitspraak werd gedaan inzake het hangende annulatieberoep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet – betwist zich te bevinden in de situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de voormelde wet, wijst de Raad erop dat dit betoog niet kan worden weerhouden. De verzoekende partij toont geenszins aan – en de Raad kan dit ook niet vaststellen – in welke mate het louter instellen van een annulatieberoep tegen een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enige invloed zou hebben op haar onwettige verblijfssituatie en aldus enige invloed zou kunnen hebben op de wettigheid van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het instellen van een annulatieberoep tegen voormelde beslissing tot onontvankelijkheid brengt geenszins een met een bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbare verblijfssituatie tot stand. De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat dit wel degelijk het geval zou zijn, maakt niet dat dit daadwerkelijk zo is. Er kan hierbij ook niet worden ingezien waarom het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, alvorens het verloop van een eventueel annulatieberoep af te wachten dat zou ingesteld worden tegen een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zou getuigen van een vroegtijdig handelen van de verwerende partij. Zelfs indien voormelde onontvankelijkheidsbeslissing door de Raad zou worden vernietigd, wordt de verblijfssituatie van de verzoekende partij teruggebracht naar een openstaande verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wat geen invloed heeft op haar onwettige verblijfsstatus. Deze eventuele openstaande verblijfsaanvraag schort de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet op, noch verhindert dit dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend.

Gelet op voorgaande vaststellingen – en er op wijzend dat de verzoekende partij behalve de beroepsprocedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 19 januari 2015 inzake haar aanvraag om medische regularisatie niet verduidelijkt welke ‘diverse procedures’ nog lopende zijn – kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat van haar niet kan verwacht worden, in afwachting van deze procedures, terug te keren naar het herkomstland. De verzoekende partij meent nog dat zij, gelet op het feit dat zij overeenkomstig het EVRM een feitelijk gezin vormt met haar echtgenote en kinderen, het recht heeft om samen met haar gezin de beslissing omtrent artikel 9ter van de vreemdelingenwet af te wachten, doch de Raad wijst er op, zoals blijkt uit de bespreking van het tweede middel, dat de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, zodat zij, mede gelet op voorgaande vaststellingen, niet dienstig kan voorhouden dat zij het recht heeft de uitkomst van

het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 19 januari 2015 inzake haar aanvraag om medische regularisatie samen met haar gezin af te wachten. Daargelaten de vaststelling dat uit de bewoordingen blijkt dat de verzoekende partij dit element aanvoert als een *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* en niet als een middel, kan de Raad betreffende het argument dat zij banden heeft opgebouwd in België die inmiddels zo hecht zijn dat ze moeilijk te verbreken zijn, verwijzen naar de bespreking van het tweede middel.

De loutere overtuiging van de verzoekende partij dat het niet rechtvaardig is iemand terug te sturen, zolang niet definitief is bewezen dat alle procedures beëindigd werden, volstaat aldus niet om de beslissing aan het wankelen te brengen. Waar zij stelt dat dit des te meer zo is gezien zij uit haar land van herkomst is vertrokken omwille van de problemen die zij daar ondervond en ook stelt dat een terugkeer naar haar herkomstland een groot risico zou inhouden, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere, en overigens vage, bewering. Bovendien doet deze bewering van de verzoekende partij evenmin afbreuk aan voormelde vaststellingen. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij sinds 2009 in België verblijft en verder steeds het nodige heeft gedaan om te trachten haar verblijf te regulariseren, volstaat evenmin. Immers doet dit gegeven geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Verder kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden in haar verzoekschrift dat de verwerende partij haar aanwezigheid steeds zou hebben gedoogd, gelet op het feit dat de verwerende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend aan de verzoekende partij, waaraan wordt herinnerd in de bestreden beslissing. Voorts wijst de Raad er op dat het betoog dat niet simpelweg kan beweerd worden dat zij wist of moest weten dat zij vroeg of laat het land zou dienen te verlaten, feitelijke grondslag mist, daar voorgaande geenszins gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing.

4.1.6. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.7. Het eerste middel is ongegrond.

4.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

4.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Verzoeker kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft uit angst voor zijn leven.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats meer om te verblijven Kosovo.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij daar iedereen heeft achtergelaten.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Verzoeker vormt een feitelijk gezin met zijn echtgenote en kinderen die hier naar school gaan.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

4.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling garanties aangaande vrijheidsberovingen omvat. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij in geval van een terugkeer naar Kosovo zou worden geconfronteerd met een onwettige vrijheidsberoving.

Het louter poneren dat haar persoonlijke vrijheid en veiligheid zullen worden geschonden indien zij terugkeert naar Kosovo dat zij ontvluchtte uit angst voor haar leven, kan bezwaarlijk volstaan.

Het betoog van de verzoekende partij blijft beperkt tot loutere algemene beweringen, die geenszins worden gestaafd. Hetzelfde geldt voor de bewering dat zij geen inkomen of een plaats om te verblijven heeft in Kosovo en zelfs niet in staat is om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Losstaand van de vaststelling dat deze elementen geen uitstaans hebben met waarborgen inzake vrijheidsberoving, worden ook deze beweringen niet gestaafd.

Een schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.2.3.1. De verzoekende partij beperkt zich er toe te verwijzen naar het feit dat zij een feitelijk gezin vormt met haar echtgenote en kinderen die hier naar school gaan.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij twee meerderjarige zonen heeft en één minderjarige dochter, alsook een echtgenote. Uit het dossier blijkt dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 2 februari 2012 werd ingediend door de verzoekende partij, haar echtgenote en haar minderjarige dochter. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet, en de verzoekende partij toont geenszins aan, dat de meerderjarige zonen nog op het grondgebied verblijven.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat haar meerderjarige zonen zich op het Belgische grondgebied bevinden, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen,

onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). De verzoekende partij beperkt zich tot een verwijzing naar kinderen die hier schoollopen. De verzoekende partij maakt op geen enkel ogenblik gewag van een eventuele situatie van afhankelijkheid ten aanzien van één van hen. Er dient te worden besloten dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekende partij met haar meerderjarige kinderen niet werd aangetoond. Een onderzoek naar de voorwaarden uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is bijgevolg niet vereist.

Betreffende het gezinsleven met haar echtgenote en minderjarig kind, stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ook ten aanzien van voormelde familieleden reeds een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet, en de verzoekende partij toont niet aan, dat voormelde familieleden zich legaal op het grondgebied bevinden. De verzoekende partij toont niet aan dat haar echtgenote en minderjarige dochter haar niet zouden kunnen vervoegen in het herkomstland zodat er geen sprake kan zijn van een schending van het gezinsleven van de verzoekende partij. Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij evenmin dienstig betogen dat zij onmogelijk een familieleven kan leiden in het land van herkomst omdat zij daar iedereen heeft achtergelaten.

4.2.3.2. De Raad wijst er voorts op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar haar met België opgebouwde band en haar integratie in de maatschappij, waarvoor zij de nodige inspanningen heeft gedaan, zonder meer concrete toelichtingen, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Waar zij stelt dat zij aldaar geen enkele bron van inkomsten heeft noch een plaats om te verblijven, toont zij geenszins aan dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren in haar herkomstland inkomsten te genereren of om een verblijfplaats te vinden. Waar zij stelt dat zij niet in staat is om voor de levensnoodzakelijke zaken te zorgen, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die zij noch verduidelijkt, noch staaft.

Waar de verzoekende partij nog voorhoudt dat haar kinderen hier naar school gaan, beperkt zij zich eveneens tot een loutere bewering, die zij geenszins staaft. Zij toont evenmin aan dat het verderzetten van het privéleven en het schoollopen niet kan in het herkomstland.

4.2.3.3. De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

4.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4.3. In een derde middel voert de verzoekende partij "*humanitaire gronden*" aan.

4.3.1. De verzoekende partij licht haar derde middel toe als volgt:

"Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland.

Verzoeker doet de nodige inspanningen om zich te integreren.

Indien het beroep tot hervorming van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt verzoeker er om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te hervormen."

4.3.2. De Raad merkt op dat luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij voert "*humanitaire gronden*" aan en stelt dat indien het beroep niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de gemachtigde, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

De verzoekende partij laat echter na te preciseren welk beginsel of bepaling werd geschonden en op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit de uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien (RvS 1 juni 2006, nr. 159.492).

4.3.3. Het derde middel is dan ook onontvankelijk.

4.4. De verzoekende partij heeft derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend achtien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

N. VERMANDER